

szenvtelen olvasók, hanem egy értelmes, hasznos mozgalom aktív résztvevői is. Ez természetesen nem megy fáradság és áldozat nélkül. De *semmi* sincs fáradság és áldozat nélkül.

Ha erre az akcióra csak a lapnak volna szüksége, ha nekünk az adatok lennének fontosak, talán mi is megszerezhetnénk azokat. Vagy ha a lap anyagi helyzete megengedné, egy-két fiatal embert kiküldhetnénk vidékre, akik aztán megszerezhetnék minden adatot. De nekünk nem erre van szükségünk. Egyrészt azt akarjuk elérni, hogy olvasóink ezen mindnyájunk érdekében levő munka által öntudatosodjanak és munkánkban aktivizálódjanak, amit az eddig beküldött írások világosan bizonyítanak is. Másrészt pedig nem kell kiküldenünk senkit, hiszen vannak nekünk fiatal, munkás, lelkesedő embereink, anélkül, hogy innen kellene kiküldnünk. Ott vannak falvainkban, csak egy kicsit fel kell szabadítani őket tettnélküliségükből, megkötöttségeikből és útmutatásokat adni nekik a munkára.

A HID minden akciójának azt az öntudatot kell adnia olvasóinknak, ez a *mi* lapunk, ez a *mi* mozgalmunk, ez a *mi* munkánk. A falukutatás szerény felderítő munkája egy nagy feladatnak, egy nagy munkának, *egy nagy közös harcnak* kicsiny, de nem megvetendő, szükséges része.

E s t e*)

Ha dúló, nehéz vágyunk ránszakad,
Kinek daloljuk, kinek dadogjuk,
A tiszta, forró lázakat?
Feneketlen, álomtalan álmokat alszunk,
Rongyokba ragadtunk.
Ránkborul a magány fojtó kényszerzubbonya,
A dolgozónak nincs üdítő otthona.
A nappal, a harc még tiszta,
Nagy tüzeket csíhol,
De ha megtérünk kicsiny odúnkba,
Szorong bennünk a sikoly,
Nincsen biztató holnap seho!
Csak a dühök szaporodnak,
Csak a fogak csikorognak.
Megromlik már az emberségünk,
Mert a bánatok sose fogynak
S tiszta vágyaink megkoszosodnak.
Fáradt a kültelki ember teste,
Úgy fekszik mellére
A csordaverte por este,
Mint a tüdővésztes kisváros
Fekete lelke.

Laták István.

*) Mutatvány a szerző „A KÜLTELEK” c. most megjelent versesfüzetéből.